

Слѣдъ това царь Василий пакъ ходилъ нѣколко пѣти възъ Българе-ты (1016, 1017, 1018), нѣ Българе-ти му надвивали и го отблъскували, та ся-заврънѣлъ въ Цариградъ.

Между това Иванъ-Владиславъ умрѣлъ. Слѣдъ него останѣли само жена му и дѣца-та му, та Българина останѣла безъ владалець. Само двама българскы войводѣ, Иваница и Николица, ся-мѣчили да продължавать войнѣ-тѣ за да отбранѣтъ Българинѣ; нѣ това было вече чѣстно опытва-ние; народъ-тѣ гѣ неподдрѣжалъ. Най-сетнѣ царь Василий отишѣлъ възъ Българе-ты съ тяжкѣ войскѣ, и, слѣдъ страшно крѣвопролитие призе-лъ вси-чкѣ Българинѣ (1018 до 1019). Той заробилъ много свѣтъ, и си отишѣлъ въ Цариградъ съ голѣмѣ славѣ. Той влѣзѣлъ въ Цариградъ съ зѣбать вѣ-нецъ на главѣ и минѣлъ прѣзъ златны-ты врата. Прѣдъ него врьвѣли робѣе и робѣини: Мариа, же-на-та на царь Ивана-Владислава, дѣштери-ты на царь Самуила и много прочути Българе. Той прѣзъ на-кѣченѣ улици отишѣлъ въ голѣмѣ-тѣ црѣквѣ Святѣ-Софиѣ да ся-поклони, и оттамъ отишѣлъ въ царевѣ-ты си дворе-ве; а патриархъ-тѣ и го-лѣмци-ти отишли да му честитѣтъ при-зѣманѣ-то на Българско-то царство. И така Българина, ко-а-то была силна и непобѣдѣма, поклонила главѣ на Византиѣ.

Съ покорѣванѣ-то на Българинѣ было прѣ-махнѣто и Българско-то патриаршество, отъ ко-е-то българско-то народно развитие ударило назадъ.

Наистинѣ, византийскѣй царь Василий, пока-залъ голѣмо юначество въ борѣ-тѣ съ Българе-ты.